

Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü?

Başkomiser Galip Hikâyeleri

Çağatay Yaşmut

İÇİNDEKİLER

- Editör Cinayetleri / **9**
Karanlık Arzular / **69**
Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? / **117**
Fotoğraftaki Katil / **141**
Tek Kollu Örümcek Adam / **157**
Rahip Cinayeti / **189**
Karanlık Kadıköy / **209**

O gün Serdar'la Şifa Çıkmazı 13 numaralı apartmanda, o vahşetin yaşandığı dairede gördüklerimiz, ikimizin arasında hep sır kaldı. Olay kayıtlara intihar olarak geçti ve dosya kapandı. Olanları kimseye anlatmamaya yemin ettik. Anlatsak bile, bize kim inanırdı? Peki, biz inanıyor muyduk gerçekten?

O gün, o evde ne gördüğümüzü çok iyi biliyorduk! O evde tarif edemeyeceğimiz, akla mantığa sığmayan bir şey vardı! Bunu söylerken bile kendime inanasım gelmiyor ama gerçek bu! Düşünürken bile tüylerim ürperiyor. Sürekli izleniyormuşum hissine kapılıyorum.

Bir daha, Şifa Çıkmazı'nın, değil önünden civarından bile geçmedim. Hiçbir şey yaşanmamış gibi, işime gücüm devam ettim. Bu konunun bahsi bir daha hiç açılmadı.

Şifa Çıkmazı 13 numarayı sonsuza kadar unuttuk.

O bizi unuttu mu?

Gökyüzünün gümlmesiyle camlar zangırdadı. Ardı ardına gelen şimşeklerden sonra, yine o korkunç gümbürtü koptu. Nermin, salondaki halının üzerine uzanmış, fotoğraf albümüne bakarken gök gürültüsünden korkarak yerinden fırladı, evin tek penceresiz yeri olan banyoya koşup klozetin kapağını kapattı, üzerine oturdu, elleriyle kulaklarını tıkadı, başını öne eğerek gümbürtülerin dinmesini bekledi. Elektrikler kesilip banyo karanlığa gömülünceye kadar da bu biçimde bekledi. Zifiri karanlıkta

kalınca korkuyla tuvaletten fırladı, sanki arkasından biri onu takip ediyormuş gibi koşarak tekrar salona döndü. Şimdi deli bir sağanak başlamıştı. Sıkıntıyla pencereden gökyüzüne baktı. Siyah bulutlar göğü kaplamıştı. Ruhunun daraldığını hissetti. Kendini sokağa atsa, bu yağmurda nereye gidecekti?

Akşamüstü eğer yağmur dinerse Kadıköy çarşısına çıkarak alışveriş yapabilirdi. Mağazalara bakardı, çarşıda dolaşırdu. Bu düşünce iyi geldi, ferahladı. Tam o anda, yatak odasından gelen bir çıtırtı işitti! Yüreği ağzında karanlık koridora baktı. Yok canım, daha neler! Evde ondan başka kim olabilirdi ki? Altıncı katta oturuyordu; biri arka pencereye tırmanıp eve giremezdi ya!

Karanlık koridora bakarken içerde bir karaltı fark etti. Hayır! Hayır! Olamaz! Yatak odasının kapısında biri mi duruyordu, biri ona mı bakıyordu? Kahrolası mumlar neredeydi? Yatak odasındaki şifonyerin çekmecesinde olduklarını hatırladı. Perdeleri sonuna kadar açarak bir tutam solgun ışığın salona dolmasına izin verdi. Pencerenin yanındaki berjere oturup yağmuru, sığana dönmüş bir sokak köpeğini seyretti. Ortalıklarda kimsecikler kalmamıştı. Sahili hoyratça döven denize baktı. Ne kadar sevimsiz görünüyordu! Tekneler, yatlar karşı sahildeki Kalamış Marina'nın güvenli mendireğinin arkasına sığınmışlardı. Her yer gri tona bürünmüştü. Adalar pusun içinde zar zor seçiliyordu.

Çok geçmeden, elektrikler geri gelip ev aydınlanınca Nermin'in ruhuna çöreklenmiş karabasan yok oldu. Cesaretini toplayıp evin bütün ışıklarını yakarak yatak odasına gitti, aceleyle şifonyerin çekmecesinden mumları aldı, salona döndü. Elektriklerin tekrar gitme olasılığına karşı mumları hazırladı, sehpanın üzerine koydu. Televizyonu açıp tekrar halının üzerine yayılıp albümün ba-

şına oturdu. Albümün sayfalarını çevirirken kaldığı yerden maziye yolculuğuna devam etti. Annesinin bir fotoğrafını albümden çıkardı. Hüzünle baktı annesinin solgun, mutsuz yüzüne. Melankolinin pençesinde harcanmış, üzüntülerin gölgesinde geçmiş, kederli yıllar! Başka bir fotoğrafta annesi, kız kardeşiyle Acıbadem'deki evlerinin salonunda birbirlerine sarılmışlardı. Nazan. Biricik ablası. Fotoğrafta Nazan ne kadar mutlu duruyorsa annesi de o kadar yalnız ve mutsuz görünüyordu. Güneş yüzü görmemiş solgun bir yaprak gibiydi.

O korkunç sabahı hiç unutamıyordu. Aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu. Zaten, delirmemiş miydi? O güzel bahar sabahında annesiyle balkonda oturuyorlardı. Annesi şimdiye kadar hiç olmadığı kadar mutlu ve neşeliydi. Şarkılar mırıldanıyordu. Uzun zamandır herkesten esirgediği o güzelim gülümsemesini tekrar ortaya çıkarılmıştı. Annesi gülüyordu, bundan güzel bir an mı vardı! Kızıyla karşılıklı, şöyle bol köpüklü bir Türk kahvesi ne iyi giderdi! Nermin hemen mutfağa koşup dolaptan cezveyi çıkarırken arka bahçeden “güm!” diye bir ses işitti. Ardından çığlıklar koptu. Her şey o kadar kısa sürede oldu ki! Balkona çıkması, annesini görememesi, komşuların feryatları... Annesi, beş kat aşağıdaki bahçede, büyük bir kan gölünün içinde, sırtüstü yatarken, gözlerini yukarıya, kızına çevirmiş, Nermin'in şimdiye kadar görmediği mutlu bir ifadeyle kendisine bakıyor ve âdeta ondan af diliyordu.

Bu acı anılar Nermin'in albümden yeni bir fotoğrafı eline almasıyla son buldu. Sınırları allak bullak oldu. Kahrolası Fuat! Fotoğrafta Fuat, Kadıköy sahilinde, arkasında mendirek ve heybetli Haydarpaşa, kollarını kavuşturmuş, sırtıyordu. Gülüşünde bile sadistlik vardı. Bu fotoğraf nereden çıkmıştı, kim koymuştu buraya? Oysa Ner-

min ona ait bütün fotoğrafları yırtıp atmıştı. Bu fotoğrafın albümde işi neydi? Fotoğrafa nefretle baktı. Fuat evlendikten hemen sonra nasıl değişmiş, gerçek yüzünü ortaya çıkarmış, bir canavara dönüşmüştü! Ruh hastasının tekiydi! Bir keresinde, Kadıköy’de yolun karşısına geçerlerken otomobilin teki onlara yol vermiş, otomobili kullanan adam gülümseyerek eliyle “geçin” işareti yapmıştı. Nermin de gülümsemiş, başını sallayarak teşekkür etmişti. Fuat, Nermin’in adamla bir ilişkisi olduğunu iddia ederek eve döner dönmez Nermin’i dayaktan hastanelik etmişti. Nermin bir hafta hastanede yatmıştı. Fuat yaptığına bin pişman olmuş, binlerce kez özür dileyerek çiçeklerin, hediyelerin, altın takıların ardı arkası kesilmemişti. Evli kaldıkları süre zarfında Fuat’ın bu değişken ruh hâli hep devam etti, Nermin’e hayatı zehir etti, onu korkunç ve bitmeyen bir cehennemine içine çekti.

Gök, atom bombası atılmış gibi, gürlendi. Nermin yerinde zıpladı. Elektrikler yine gitti. Nermin sehpanın üzerindeki iki mumu yakarak ışısız kalmaktan kurtuldu. Yatak odasından tekrar aynı sesi işitti. Elektrikler gidince işitiyordu bu sesi. Ama bu sefer, sesin içerden geldiğine çok emindi.

“Kim var orada?” diye bağırdı korku dolu, titrek bir sesle. Deli gibi çarpan yüreği nefes alışını hızlandırdı. Mumun tekini alıp mutfığa geçti. Dolaptan büyük ekmek bıçağını alarak, korkak adımlarla koridorda ilerledi. “Kimsen çık ortaya, elimde bıçak var!” diye bağırdı.

Bir elinde mum, bir elinde koca bıçak koridordan geçip banyonun önüne geldiğinde banyo kapısının aralık olduğunu gördü. Yüreği ağzından çıkacaktı. Bıçakla kapıya dokunup yavaşça itti, kapı açılırken gıcırdadı, mumu içeri tutarak banyoyu aydınlattı. Boştu. Klozetin kağıdının kapalı olduğunu fark etti. “Olamaz!” diye haykır-

dı, “Biri klozetin kapağını kapamış! Burada biri varmış!” Mum ışığı zangır zangır titriyordu. Yatak odasından bir çıtırdı sesi işitti. Karanlık odaya korkuyla baktı. Salona kaçmak istese de, ayakları onu odaya sürüklüyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Mumun titrek ışığı odayı korkunç gölgelerle dolduruyordu. Yatakta bir karartı yatıyordu. Dev gibi biri yatıyordu. Yüzünü karanlık gölgeler saklıyordu. Nermin’in kaçma isteğine ayakları itaat etmiyordu. Mumu titreyen elleriyle yatağa doğru uzatıp karanlıkta yatanın kim olduğunu görmeye çalıştı. Fakat tek gördüğü, adamın elinde tuttuğu koca bıçağın parıltısı oldu. Korkuyla gerisin geriye salona koştu, bıçağı ve mumu sehpaye bırakıp çantasından cep telefonunu çıkarıp ablasını aradı.

“Nazan, Fuat evde, çabuk gel” diye bağırdı.

Nazan gayet sakin bir sesle, “Nermin sakin ol kardeşim...” derken Nermin ablasının sözünü kesti.

“Abla, yatakta yatıyor, inan bana onu gördüm, elinde kocaman bir bıçak var!”

“Tamam kardeşim, ben hemen geliyorum, yeter ki sen sakin ol, ilaçlarını aldın mı?”

“Abla, ne diyorsun! Ne ilacı! Yatakta yatıyor, diyorum sana!”

“Hemen geliyorum.”

Elektrikler geri geldi. Televizyon çalıştı, ev aydınlandı. Nermin bıçağı alıp sıkıca kavradı, yeniden yatak odasının kapısına gitti, odaya adım atmadan önce elini uzatıp ışık düğmesini buldu, ışığı yaktı. Oda aydınlanınca yatakta kimsenin yatmadığını gördü. Fuat nereye kaybolmuştu? Odanın ışığının yanıyor olmasından da cesaretle-nip yatağın altına, gardırobun içine, perdelerin arkasına baktı. Kimse yoktu.

Ablasının birazdan gelecek olması içini rahatlattı. Sa-

lona dönerek mumları söndürdü, bıçağı sehpaaya koydu, albümün başına geçti, kaldığı yerden bakmaya devam etti. Fuat'ın iğrenç fotoğrafına tekrar nefretle baktı. Siyah bıyıkları, dipsiz bir kuyuya benzeyen kara gözleri ve ür-künç çehresi rahatsız ediciydi. Adam da ona gözlerini devirmiş, nefretle bakıyordu. Nermin fotoğrafı tam ortadan iki parçaya yırtarken tuhaf bir şey fark etti. Fotoğrafta, Fuat'ın arkasındaki Kadıköy sahili artık yoktu! Bu neydi şimdi! Yanlış mı hatırlıyordu! Hafızası ona bir oyun mu oynuyordu? Hayır, arkada mendirek ve Haydarpaşa olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Bütün kanı bey-nine hücum etti. Fuat hâlâ ona nefretle bakıyordu; ama görüntü değişmişti!

Fotoğrafı atarak kumandayı aldı ve televizyonun sesini açtı. Ekranda evlilik programlarından biri vardı. Adam kadını çay içmeye davet ediyordu. Kadının ne cevap vereceğiyle hiç ilgilenmedi Nermin. Akli fotoğraftaydı. Göz ucuyla fotoğrafa baktığında bir çılgılık daha kopardı. Fotoğraf yine değişmişti! Nermin ne zaman fotoğrafa baksa, fotoğrafta hiç hareket olmuyor; gözlerini fotoğraftan ayırdığı anda görsel değişiyordu. Şimdi, Fuat'ın arkasında Kadıköy sahili yerine Bahariye'deki Moda İlkokulu görünüyordu. Fuat, Moda yokuşundan aşağıya, Yoğurtçu parkına doğru yürüyordu. Fuat, eve geliyordu! Fuat, Nermin'e geliyordu! Şifa Çıkmazı, 13 Numara'ya geliyordu!

Nermin telefonu kaptığı gibi elleri titreyerek ablasını aradı.

“Abla, neredesin, geliyor musun?”

“Hava yağmurlu olduğu için taksi bulamıyorum Nermin, merak etme, birazdan geleceğim.”

“Abla, fotoğraf hareket ediyor” diye bağırdı Nermin.

“Hangi fotoğraf Nermin?”

“Fuat'ın Kadıköy sahilinde poz verdiği fotoğrafı vardı ya! Fuat eve geliyor abla!”

“Nermin, canım kardeşim, bir sakın ol, ilaçlarını aldın mı, salondaki kanepeye uzan. Ben birazdan geliyorum.”

“Abla, ne olursun Fuat’tan önce gel!”

Dışarda yer gök birbirine giriyordu. Rüzgârın uğultusu korkunçtu. Nermin korka korka fotoğrafı eline alıp baktı. Görüntü yine değişmişti. Fuat dar bir sokakta yürüyordu. Bu sokağı, bu apartmanları tanıyordu Nermin! “Aman Allah’ım! Burası Şifa Çıkmazı” diye bağırdı.

Fotoğrafı ortadan ikiye yırttı. Evden hemen çıkmalıydı. Ablasını bekleyecek zamanı kalmamıştı. Yatak odasına koştu, gardıroptan kazağını giydi, kabanını üzerine geçirdi, beresini taktı, kapıya koştu, dolabı açtı, botlarını çıkardığında kuş sesli kapı zili kulaklarında dev bir çan gibi çaldı. Taş kesildi. Çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı. Korka korka gözetleme deliğine uzanıp apartmanın koridoruna baktı. Kimsecikler yoktu. Kilitleri açıp kapıyı azıcık araladı. Apartmanda çıt çıkmıyordu. Demek ki, aşağıda, sokak kapısında bekliyordu. Kapıyı kapatıp emniyet kilidini taktı. Fuat’ın tam olarak nerede olduğunu anlamak için salona koştu, halıya oturup ikiye böldüğü fotoğrafı birleştirdi. Gördüğü şey karşısında donup kaldı! Fuat bir eliyle Nermin’in saçlarını kavramış, diğer elindeki koca bıçakla boğazını kesiyordu. Bir yandan da sadistçe sırtıyordu.